

Vlčí královna

knihá osmá

sepsal Waughin Jarth

Z pera Inzolica, mudrce druhého století:

127 3.v.:

Císař Uriel Septim III. padl do zajetí v bitvě u Ichidagu, a než mohl být dopraven do zámku svého strýce v hammerfellském království Gilane, byl usmrčen rukou rozzuřeného davu. Jeho strýc Ceforus se poté prohlásil císařem a vydal se do Císařského Města. Jednotky dříve věrné císaři Urielovi a jeho matce, Vlčí královně Potemě, přísahaly věrnost novému císaři. Na oplátku za svou podporu si šlechta Skyrimu, Vysoké skály, Hammerfellu, Letních ostrovů, Valenského lesa, Černého močálu a Morrowindu vyžádala vyšší díl nezávislosti na Císařství. Válka rudého démantu skončila.

Potema dál bojovala prohranou bitvu, oblast jejího vlivu se zmenšovala a rozpadala, až v její moci zůstalo jen její vlastní království Haafingar, zvané Samota. Vyvolala daedru, aby pro ni bojovala, přiměla své nekromanty, kteří oživilí její padlé nepřátele jako nemrtvé bojovníky, a na vojenské síly svých bratrů, císaře Cefora Septima I a krále Magna z Lilmothu vedla jeden útok za druhým. Její šílenství pomalu sílilo a spojenci ji začali opouštět, takže jejími jedinými druhy brzy zůstaly jen zombie a kostlivci, které kolem sebe v průběhu let nashromáždila. Království Samoty se stalo zemí smrti a Potemini poddaní si začali vyprávět děsivé pověsti o staré Vlčí královně, kterou obsluhují tlející kostlivé komorné a jež spřádá válečné plány s vampýřími generály.

137 3.v.:

Magnus otevřel malé okno svého pokoje. Poprvé za celé měsíce slyšel hluk města: skřípění vozů, klapot koňských kopyt na dláždění, odněkud se ozýval dětský smích. Usmál se a vrátil se k toaletnímu stolku své ložnice, aby si umyl obličej a dokončil oblékání. Ozvalo se nezaměnitelné zaklepání na dveře.

Pojď dál, Pele, řekl.

Pelagius vtrhl do komnaty. Bylo vidět, že je vzhůru už celé hodiny. Magnus obdivoval jeho energii a říkal si, kolik bitev by asi ještě bylo zapotřebí, kdyby je vedli dvanáctiletí chlapi.

Už ses díval ven? zeptal se Pelagius. "Všichni lidé se vrátili do města! Fungují obchody i cech mágů a dole u přístavu jsem viděl dohromady tak stovku krámků!"

Už se nemusí bát. Postarali jsme se o všechny zombie a duchy v sousedství, tak vědí, že se mohou bezpečně vrátit.

Promění se strýc Ceforus v zombii, až zemře? zeptal se Pelagius.

Vůbec bych se tomu nedivil, zasmál se Magnus. "Proč se ptáš?"

Slyšel jsem lidi říkat, že je starý a nemocný, přiznal Pelagius.

Tak starý zase není, řekl Magnus. "Je mu šedesát. Je jen o dva roky starší než já."

A kolik je tetě Potemě? ptal se Pelagius.

Sedmdesát, řekl Magnus. "A ano, ta je stará. Další otázky budou muset počkat. Musím se teď sejít s velitelem, ale můžeme si popovídat u večeře. Zabavíš se, a nedostaneš se do žádného maléru?"

Ano, otče, řekl Pelagius. Chápal, že jeho otec musí pokračovat v obléhání hradu tetý Potemy. Až jej dobudou a ji uvězní, přestěhují se z hostince do hradu. Pelagius se na to netěšil. Celé město legračně, sladce, mrtvolně páchlo, ale ke hradu se nemohl ani přiblížit, aniž by se mu z toho zápachu neudělalo na zvracení. Mohli by na to místo nasypat milion květin, a nebyl by to vůbec žádný rozdíl.

Celé hodiny se procházel městem, koupil si něco k jídlu a pak nějaké stuhy pro sestru a matku doma v Lilmothu. Přemýšlel, komu ještě by měl koupit dárky, a zarazil se. Všichni jeho bratrance a sestřenice, děti strýčka Cefora, strýčka

Antiocha a tety Potemy zemřely za války, někteří v bitvě a jiní za hladomoru, protože shořelo tolik úrody. Teta Bianki zemřela loni. Zůstal jen on, jeho matka, sestra, otec a strýc císař. A teta Potema. Ale tu vlastně nemohl počítat.

Když ráno procházel kolem cechu mágů, rozhodl se, že dovnitř nepůjde. Taková místa jej vždycky děsila podivným kouřem, záhadnými krystaly a starými knihami. Později k němu však zabloudil znovu a napadlo ho, že by tam mohl koupit dárek strýci Ceforovi. Nějakou drobnost z cechu mágů v Samotě.

Jakási stařena se potýkala se vstupními dveřmi, tak jí je Pelagius otevřel.

Děkuji ti, řekla.

Jistě to byla ta nejstarší osoba, jakou kdy viděl. Její tvář vypadala jako staré shnilé jablko, orámované divokou změtí jasně bílých vlasů. Instinktivně ustoupil před jejím sukovitým pařátem, když ho popleskala po hlavě. Kolem krku však měla dýmánek, který okamžitě upoutal jeho pozornost. V tom šperku byl jediný žlutý kámen, který vypadal, jako by v něm bylo něco polapeno. Když na něj dopadlo světlo svic, vzalo to na sebe podobu čtyřnohé kráčející bestie.

To je kámen duší, řekla. "Je v něm polapena duše velkého vlkodlačího démona. Před dávnými a dávnými časy byl očarován, aby okouzloval lidi, ale uvažuji o tom, že do něj vložím jiné kouzlo. Možná něco ze školy proměn, třeba zámek nebo štít." Odmlčela se a pozorně se na chlapce zahleděla zažloutlými, uslzenými očima. "Připadáš mi povědomý, hochu. Jakkak se jmenuješ?"

Pelagius, odpověděl. Normálně by byl řekl "princ Pelagius," ale otec mu kladl na srdce, aby na sebe ve městě zbytečně neupozorňoval.

Znala jsem kdysi někoho, kdo se jmenoval Pelagius, pravila stařena a pomalu se usmála. "Jsi tu sám, Pelagie?"

Můj otec je... s armádou, dobývá hrad. Ale vrátí se, až padnou hradby.

Což, troufám si tvrdit, už nebude trvat dlouho, povzdechla si stařena. "Nic netrvá věčně, jakkoli dobře je to postaveno. Kupuješ si něco v cechu mágů?"

Chtěl jsem koupit dárek pro strýce, řekl Pelagius. "Ale nevím, jestli mám dost peněz."

Stará žena nechala chlapce, aby si prohlížel zboží, a šla za cechovním kouzelníkem. Byl to mladý ctižádostivý nord, jenž byl v království Samoty nový. Stálo ji trochu přesvědčování a spoustu zlata, než jej přiměla, aby z kamene duší sňal kouzlo očarování a vložil do něj mocnou kletbu, pomalou otravu, která měla nositeli rok po roce pomalu vysávat mysl, dokud zcela nepřijde o rozum. Koupila si také laciný prsten odolnosti vůči ohni.

Za to, že jsi byl laskavý ke staré ženě, jsem ti koupila tohle, prohlásila a dala chlapci náhrdelník a prsten. "Můžeš ten prsten dát svému strýci a říct mu, že byl očarován kouzlem levitace, takže ho ochrání, kdyby někdy potřeboval skočit z velké výšky. Ten kámen duše je pro tebe."

Děkuji ti, řekl chlapec. "Jsi příliš laskavá."

Laskavost s tím nemá nic společného, odpověděla mu celkem poctivě. "Víš, byla jsem kdysi jednou nebo dvakrát v Sále záznamů v císařském paláci a dočetla jsem se o tobě v pradávných věštbách. Jednoho dne se staneš císařem, můj hochu, císařem Pelagiem Septimem III., a díky tomuto kameni duše, jenž tě bude chránit, si potomstvo navždy zapamatuje tebe i tvé činy."

S těmi slovy zmizela stará žena v uličce za cechem mágů. Pelagius se tam za ní podíval, ale nenapadlo ho hledat ji za hromadou kamení. Kdyby to byl udělal, byl by našel tunel vedoucí pod městem do samotného srdce hradu Samota. A kdyby do něj byl našel cestu, byl by tam našel, krom šourajících se nemrtvých a hroutících se zbytků kdysi nádherného paláce, i královninu ložnici.

V ložnici by byl našel královnu Samoty, odpočívající a naslouchající zvukům pádu svého hradu. A byl by viděl úsměv, který se rozlil po jejím bezzubém obličejí, když vydechla naposledy.

Z pera Inzolica, učence z druhého století:

137 3.v.:

Potema Septima zemřela měsíc poté, co byl její hrad obležen. Za svého života byla Vlčí královnou ze Samoty, dcerou císaře Pelagia II., manželkou krále Mantiarca, tetou císařovny Kintyry II., matkou císaře Uriela III. a sestrou císařů Antiocha a Cefora. Po její smrti jmenoval Magnus svého syna Pelagia titulárním vládcem Samoty pod dohledem královské rady.

140 3.v.:

Císař Ceforus Septim zemřel na následky pádu z koně. Jeho bratr byl prohlášen císařem Magnem Septimem.

141 3.v.:

Pelagius, král Samoty, je v císařských záznamech označen za "příležitostně výstředního". Oženil se s Katarish, vévodkyní z Vvardenfellu.

145 3.v.:

Císař Magnus Septim umírá. Korunován je jeho syn, jenž vejde do dějin jako Pelagius Šílený.

Skryrim.4fan.cz